

Mál nr. 275/2014
M
og V v/ slysatryggingar launþega R.

Takmörkun ábyrgðar vegna stórkostlegs gáleysis vegna slyss við vinnu 20. desember 2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið 2. september 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 25. september 2014.

Málsatvik.

Í málskoti koma ekki fram samtímagögn um líkamstjón M en málsatvikum er lýst í málskotinu sjálfu og bréfi V. Í grundvallaratriðum virðist ekki vera ágreiningur um að M hafi slasast þegar hann, í starfi sínu sem rafvirki, fór á vegum vinnuveitanda síns til að laga rafkerfi í vélarrúmi skips sem var í slipp. Þegar hann var þar staddur hafi hann þurft að stíga á mjóan járnbita til að komast að rafmagnstöflu skipsins og við það hafi hann dottið og slasast. Ágreiningur er milli M og V hvort sú háttsemi M hafi verið stórkostlegt gáleysi af hans hálfu og hvort það leiði til þess að V geti takmarkað ábyrgð sína um þriðjung úr slysatryggingu launþega vegna afleiðinga slyssins.

M telur að slysið megi rekja til þess að verki hans var flýtt af hálfu R og þess sem um það bað án þess að vinnuaðstæður M væru tryggðar. Það hefði verið hægt að gera t.d. með því að setja upp brýr og handrið á þeim stað sem M þurfti að ganga um. M telur einnig að verkstjórn hafi verið ábótavant og aðstæður á vettvangi hafi alfarið verið á ábyrgð ofangreindra aðila. Þar að þeir hafi ekki sinnt skyldum sínum sé yfirgnæfandi þáttur í orsök slyssins þegar borið er saman við skyldur M við vinnu verksins og verði hann því ekki talinn hafa sýnt stórkostlegt gáleysi við vinnu sína.

V telur að það sé ósannað að verki því sem M hafi verið að sinna hafi verið sérstaklega flýtt og bendir á að R telji að verkstjórnarleg ábyrgð vegna verksins hafi verið hjá þeim sem bað um að verkið yrði framkvæmt en ekki hjá R. V bendir á að M hafi ákveðið að fara mjög þrönga leið að rafmagnstöflu skipsins með vasaljós í hendi og gert það þannig að hann hafi þurft að fíkra sig eftir sjö sentimetra breiðum (mjóum) járnbita til að komast að töflunni og tilbaka. Slík ákvörðun, sem hafi verið alfarið í höndum M, hafi falið í sér stórkostlegt gáleysi af hans hálfu en honum hefði verið í lófa lagið að bæta aðstæður eða biðja um að það yrði gert. Einnig bendir V á að M hafi að einhverju leyti verið ljóst að honum kynni að vera hætta búin af því að rafmagn færi þar sem hann hafi tekið með sér vasaljós en heppilegra hefði verið að vera búinn höfuðljósi í þetta þröngum aðstæðum.

Álit.

Í málinu er ágreiningur einskorðaður við það hvort M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við vinnu sína hjá R þannig að takmarka beri bótagreiðslur til hans um þriðjung skv. heimild í 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Til þess að um stórkostlegt gáleysi sé að ræða þarf M að hafa sýnt háttsemi sem víkur verulega frá þeirri háttsemi sem ætlast má til af honum við þær aðstæður sem uppi voru. Þar sem um takmörkun ábyrgðar vátryggingafélags er að ræða skv. tilvitnuðu ákvæði laga um vátryggingarsamninga ber V sönnunarbyrði fyrir því að um slíka háttsemi hafi verið að ræða af hálfu M. Þó lýsingar af vettvangi bendi til þess að aðstæður hafi verið erfiðar verður ekki fullyrt m.v. þau gögn sem lögð hafa verið fram að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi þegar hann var að fíkra sig eftir járnbita sem lá að og frá rafmagnstöflu í vélarrúmi skipsins sem hann var að vinna í. Þó taka megi undir sjónarmið V um að um gáleysislega háttsemi hafi verið að ræða hjá M þá telst ekki sýnt að háttsemi hans hafi verið þess

eðlis að hún hafi vikið verulega frá því sem ætlast mátti til. Hallann af sönnunarskorti um það ber V. M á því rétt á fullum bótum úr slysaftryggingu launþega hjá V.

Niðurstaða:

M á rétt á fullum bótum úr slysaftryggingu launþega R hjá V.

Reykjavík 21. október 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.